

Sygn. akt III AUz 201/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń (spraw.)

Sędziowie: SA Daria Stanek

SA Jerzy Andrzejewski

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2014r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia A. B. na postanowienie Sądu Okręgowego - VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt VIII U 1068/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 201/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił odwołanie A. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji, powołując się na art. 477⁹ § 3 zd. 1 k.p.c., wskazał, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, zaś w odwołaniu powołuje się wyłącznie na okoliczności odnoszące się do ustalonej przez lekarza orzecznika ZUS daty powstania częściowej niezdolności do pracy.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył ubezpieczony wnosząc o jego uchylenie. Podniósł, że w jego ocenie w roku 2003 stał się niezdolny do pracy, co winno skutkować przyznaniem mu prawa do renty, a nie odrzuceniem odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jako nieuzasadnione podlega oddaleniu.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie ubezpieczonej na podstawie art. 477⁹ § 3 zd. 1 k.p.c. Przepis art. 477⁹ § 3 k.p.c. jest jednozdaniowy i stanowi, że "Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się".

Pomimo błędnie wskazanej postawy prawnej, zaskarżone postanowienie odpowiada jednak prawu.

Zgodnie bowiem z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, że ubezpieczony zaskarżył odwołaniem decyzję organu rentowego z dnia 15 maja 2014 r., odmawiającą mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a więc decyzję "w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy."

Równie oczywiste jest, że podstawę faktyczną wydania zaskarżonej decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 kwietnia 2014 r. Nie ma zatem żadnych wątpliwości, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest decyzją w rozumieniu art. 477⁹ § 3¹ zdanie pierwsze k.p.c.

Okoliczność podnoszona w zażaleniu, że zaskarżona decyzja organu rentowego została wydana w związku z niezdolnością do pracy ubezpieczonego spowodowaną stanem narządu ruchu, bez uwzględnienia, że ubezpieczony z powodu chorób narządu ruchu pobierał rentę w latach 2003-2005 i 2009-2010, ma na celu podważenie prawidłowości podstawy faktycznej zaskarżonej decyzji, a zatem jako zarzut merytoryczny jest bez znaczenia prawnego dla problemu dopuszczalności niniejszego odwołania.

Jest bezsporne, że w odwołaniu od decyzji z 15 maja 2014 r., która zapoczątkowała postępowanie sądowe w niniejszej sprawie, ubezpieczony zarzucił w uzasadnieniu odwołania decyzji błąd w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS. W jego ocenie "biegły ustalając datę powstania niezdolności do pracy nie zapoznał się z dotychczasową dokumentacją obrazującą mój stan zdrowia". Równie bezsporne jest, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od powyższego orzeczenia orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS, które otrzymał dnia 29 kwietnia 2014 r.

Jedyną prawną kwestią sporną w niniejszej sprawie jest zatem to, czy odwołanie ubezpieczonego jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia w rozumieniu art. 477⁹ § 3¹ zdanie pierwsze in fine k.p.c. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uzasadnieniu uchwały z dnia z dnia 15 marca 2006 r. II UZP 17/05 (OSNP 2006 nr 15-16, poz. 245),: "Postępowanie przed lekarzem orzecznikiem ma na celu ustalenie okoliczności związanych z niezdolnością do pracy (niezdolnością do samodzielnej egzystencji). (...) Celem postępowania przed lekarzem orzecznikiem jest nie tylko ustalenie stopnia niezdolności do pracy, czy czasu trwania niezdolności, ale również daty jej powstania. Jeżeli zatem lekarz orzecznik dokonuje tych ustaleń - co znajduje swoje odzwierciedlenie w treści wydawanego przez niego orzeczenia - to również w interesie wnioskodawcy leży, aby były one zgodne z faktami. (...). W tej sytuacji istotą omawianego postępowania jest ustalenie faktów związanych z potocznie rozumianą niezdolnością do pracy, jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wnosi sprzeciwu, mimo że data powstania niezdolności nie odpowiada rzeczywistej dacie jej powstania, to nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest jej kwestionowanie dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed sądem."

Biorąc pod uwagę uzasadnienie odwołania należało przyjąć, że odwołanie ubezpieczonego jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 29 kwietnia 2014 r. Ocena bowiem daty powstania niezdolności do pracy mieści się w ocenie niezdolności do pracy, a to należy do lekarza orzecznika (art. 14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm., powoływana dalej jako ustawa o emeryturach i rentach) orzekanie w przedmiocie). Jeżeli zatem w orzeczeniu lekarskim z dnia 29 kwietnia 2014 r., które stanowiło podstawę zaskarżonej decyzji organu rentowego, lekarz orzecznik określił datę powstania niezdolności do pracy na dzień 2 marca 2014 r., co nie odpowiadało

rzeczywistej dacie jej powstania, to konieczne i celowe było wykorzystanie przez ubezpieczonego przewidzianego w ustawie trybu zaskarżania orzeczeń lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS.

Jednocześnie Sąd Odwoławczy wskazuje, że skarżący może rozważyć możliwość wystąpienia do organu rentowego z wnioskiem o przywrócenie mu terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, podając przyczyny, które uniemożliwiły mu złożenie sprzeciwu w terminie, na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2c ustawy o emeryturach i rentach.

W tym stanie rzeczy, na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.